

פחד דוד

פרשת אחרי מות

כ"ב ניסן תשע"ו

816

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

סוף מעשה במחשבה תחילה

מרגיש קושי מיוחד לקיימה, היות וכך הורגל כבר מהיותו רך לימים. וכגון זה מרגילים אנו את צעירי הצאן להיות דבקים בקב"ה מתוך הקרבה ומסירות, על מנת שמציאות זו תעשה כטבע עבורם ולא יכירו מציאות אחרת זולתה. ובשעה שאדם חי את חייו מתוך מסירות נפש, אזי יזכה הוא למות בקדושה ובטהרה ואף לרכוש את השלמות לאחר מותו. והנה יש לנו לדעת שכשם שקל לרכוש את האמונה על ידי חינוך מגיל צעיר, כך גם קל לאבדה, ועל כן החי יתן אל לבו להתבונן בעצמו ולפשפש במעשיו, האם אמונת ה' בוערת בקרבו, או שמא נתפס הוא בקרירות ובספק.

זוכר אני שבאחת הפעמים שהייתי בוונצואלה, ניגש אלי אדם מבוגר עטור זקן וציצית ואמר לי שהוא חש שהאמונה נחלשה בקרבו. האמת היא שלא ציפיתי לשמוע כאלו דברים מאדם בעל מראה כה ירא ושלם, אך היה בזה ללמדני לקח ומוסר שאין בטחון לאף אחד ואף אדם, שחזותו החיצונית מעידה על יראתו וחכמתו, צריך לשמור על עצמו שחלילה לא יאבד את מה שזכה לרכוש עד עתה.

כששאלתי את אותו אדם מהי הסיבה שבשלה הוא תולה את אויבדן אמונתו, השיב לי שבזמן האחרון הוא התרפה מעט בקיום המצוות, ומתוך רפיון זה נחלשה גם אמונתו בה' יתברך. וכגון זה כל מכונה אפילו המעולה והמשוכללת ביותר, אם נפסיק לעבוד ולהשתמש בה, היא עלולה להחליד ולהתקלקל. ואף אדם שאינו מקפיד לקיים את מצוות ה' יתברך, עלול הוא להחליד בתוכו ולאבד את אמונתו בבורא עולם. ואמר לי אותו אדם שהוא התרפה מן המצוות, היות והוא עבר דירה למקום ירוק וכפרי שאמת מים נשקפת ממנו, ומכיוון שנמשך אחר ההנאה הגשמית הוא זנח את ההנאה הרוחנית ועד מהרה איבד את אמונתו, ה' ישמור.

המתבונן יראה שסופי התיבות של המילים אחרי מות, הינם ארבע מאות ועשר ועולים בגימטריא כמניין המילה 'קדוש'. ויש בזה להוכיח וללמד שאכן האדם לאחר מותו מגיע לשלמותו ונעשה קדוש. ואם נעצור לרגע ונחשוב מהו הדבר שמביא את האדם לידי שלמות - הרי הן אותן שניות בודדות שבהן החליט לבחור בדרך הטובה ולזנוח את דרך הרשע.

אנשים רבים העידו שלא פעם הם היו נתונים במלחמה פנימית, האם לעשות מעשה פלוני שהוא הנכון והראוי, או שמא לעשות מעשה פלוני שאמנם אינו נכון וראוי, אך יגרום להם הנאה מרובה הגם שהיא רגעית. ואותה מלחמה היא לעיתים קשה וכואבת ומטלטלת את האדם מהכא להתם, אך יש הקונה עולמו בשעה אחת, והוא האדם אשר בשנייה אחת החליט לזנוח את ההנאה הרגעית ולבחור תמורתה בהנאה הנצחית המסורה לעושי ומקיימי רצונו של הקב"ה.

פרשיות אחרי מות וקדושים סמוכות זו לזו.

ישנו פתגם שנוהג העולם לאומרו - 'אחרי מות - קדושים'. דהיינו שלאחר מיתת האדם הוא נעשה קדוש, מתוך כך שהוא נפרד מן החלק הגשמי והחומרי שבו וכבר אינו משועבד לתאוות גופו. כל עוד האדם חי על פני האדמה, והחומר והרוח משמשים בו בערבוביה, אין הוא יודע להיכן יוליכוהו יצריו, האם לדרך הטוב או שמא לדרך הרע. ומכיוון שמלחמת היצרים הינה תמידית ונמשכת כל זמן שהאדם חי על פני האדמה, לפיכך אמרו חז"ל (אבות ב, ד) "אל תאמין בעצמך עד יום מותך" שאין אתה יודע מה יהא בסופך.

ומצינו בגדולי עולם כאלישע בן אבויה ועוד אחרים, שעל אף שהיו צדיקים גדולים, סופם שפרשו מן הדרך וספרי מיונות נשרו מחיקם (תגינה טו, ב). וכיצד יתכן להסביר את הדבר. אמנם חז"ל הביאו לנו מספר טעמים לירידתם הרוחנית של אותם צדיקים וגדולים, אך מכל מקום ברי הוא שכל עוד האדם חי על פני האדמה, דרגתו הרוחנית אינה מובטחת ויש לו להילחם ולהיאבק בעצמו יום יום שעה שעה, על מנת לשמר את קדושתו ואף להתעלות בה.

וזו אם כן הסיבה שנוהגים לומר 'אחרי מות קדושים', דהיינו שלאחר שהאדם מת ונפרד מן החלק הגשמי שבו, נשמתו הרוחנית הקדושה אינה נונתת לו פתח לחטוא, מה גם שעולם הבא הוא עולם של קבלת התגמול ואינו עולם של מעשה. אם כן שלמות האדם באה לו רק לאחר מותו. וכבר הורנו חז"ל (במד"ד יד, כא) שרק לאחר המוות ניתן להשיג את שער החמישים של הקדושה והטהרה, אך כל עוד האדם חי בזה העולם, הוא יוכל להתעלות רק עד שער החמישים, וזאת משום הכוחות הגשמיים המשמשים בו.

פרשיות אלו של חומש ויקרא, מחנכות ומלמדות את האדם שיש לו להקריב מעצמו למען בוראו, וכך הוא יזכה לאחר מותו להתקדש ולרכוש את השלמות. והנה מנהג קדמונים הוא ללמד לצעירי הצאן את פרשיות הקרבנות (תנחומא צו יד), על אף שאלו פרשיות קשות ומסובכות, וזאת כדי לחנכם להקרבה ומסירות נפש כבר משחר ילדותם. וכשם שתניוק קטן מרגע הילולו, רגיל הוא להושיט כל דבר לפניו ופעולה זו אינה דורשת ממנו התבוננות או מחשבה מיוחדת, כגון זה כאשר מלמדים אנו את התינוקות של בית רבן את פרשת הקרבנות, חפצים אנו להרגילים ללמוד את תורת ה' בפיהם, ולקיימה עם כל המסירות נפש הנדרשת לשם כך, כאותו תינוק הממהר להגיש את כל הבא לפניו אל תוך פיו, היות וזהו טבע המושרש בעצמותיו.

אם נשאל אדם החרד וירא את ה' מבטן ומלידה, האם שמירת השבת קשה עבורו, ברי הוא שיענה לנו ללא כל היסוס ששמירת השבת הינה תענוג עבורו ואינו

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	18:42	18:58	18:50	18:59
------------	-------	-------	-------	-------

מוצאי שבת	19:58	20:00	20:01	19:59
-----------	-------	-------	-------	-------

רבינו תם	20:36	20:33	20:36	20:35
----------	-------	-------	-------	-------

הילולא דצדיקיא

כב - רבי יהודה רוזאניש בעל ה'משנה למלך'

כג - רבי משה די-טראני בעל שו"ת המבי"ט

כד - רבי חיים יצחק חייקין ראש ישיבת אקסלבן

כה - רבי חיים הלברשטם בעל 'דברי חיים'

כו - יהושע בן נון

כז - רבי אביגדור מילר

כח - רבי יחיא צאלח המהרי"ץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חיזוק בהפצת התורה

פעמים רבות אני חש שעול הציבור הנתון על כתפי - קשה לי במיוחד כאשר אני נאלץ לנדוד מארץ לארץ וממדינה למדינה בכדי להחזיק את מוסדות התורה. בזמני הנדודים הללו בהיותי בדרכים באויר, בים וביבשה אני מתמלא געגועים עזים לטעמה הערב של הגמרא. מתגבר בי הרצון לנטוש את העול הכבד הזה ואת טרחת הציבור וכל שאני מבקש הוא רק "אחת שאלתי מאת ה'... שבתי בבית ה' כל ימי חיי".

כאשר מתגברות עלי תחושות אלו אני נוהג ללכת לגדולי ישראל ולבקש מהם עצה כיצד לנהוג: האם לשוב אל ספסלי בית המדרש ולשקוע בלימוד התורה ללא כל עול, או שמא עלי להמשיך להחזיק את מוסדות התורה מתוך עמל וטרחה מרובים?

הפעם הראשונה בה שאלתי את גדול הדור שאלה זו הייתה לפני כעשרים שנה, כשפניתי לרה"ג רבי משה סולובייצ'יק זצ"ל מציריך שבשוויץ. בהמשך שאלתי גם לדעת התורה של רשכבה"ג מרן הרב שך זצוק"ל והמשכתי להתייעץ עם רבנים נוספים בעבר ובהווה.

וכך השיבו לי גדולי ישראל: "לכל אדם ישנו ייעוד ותפקיד בעולם שדרכו עליו להגיע לידי תיקונו, ומכיון שנבחרת על ידי הבורא יתברך להיות ממזכי הרבים, חלילה לך מלעזוב תפקיד זה ולהתנער מהדאגה

לקיום המוסדות, היות ותורתם של רבים תלויה בך, וללא התמיכה הכלכלית שאתה טורח להשיג להם - קול התורה שלהם לא יוכל להמשיך ולהישמע בעולם".

עוד המשכו ויעצו לי גדולי ישראל שלא אוותר על זכות גדולה זו של זיכוי הרבים, כיון שזכות זו עתידה לעמוד לי בעולם העליון לאחר מאה ועשרים שנותי על פני האדמה.

ולעניין נדודי בעולם הגדול ושהותי הרבה בנסיעות ממקום למקום הוסיפו ולימדו אותי גדולי ישראל שגם בדרכים ניתן לחוש את טעמה המתוק של התורה מתוך העיסוק בה בזמן הנסיעות ומתוך הידיעה וההכרה שבשליחותי - אני מחזיק את קול התורה, ומפיץ בכך את שם ה' ותורתו בעולם.

להיות 'כלי קיבול'

מורי ורבי הרה"צ רבי בנימין זאב קופמאן שליט"א, שמפיו למדתי תורה בימי נעוריי בשיבה בסונדרלנד שבאנגליה, הגיע באחת השנים לבקר בביתי בליאון שבצרפת. בזמן שביקר בביתי סיפר הרב קופמאן שהוא הגיע לליאון רק לזמן קצר כדי לקבל ממני חיזוק בעבודת ה'.

לשמע דברים אלו נבהלתי מאד. איך ייתכן שמורי ורבי הצדיק אשר הקים מוסדות של תורה והעמיד תלמידים הרבה, בא לקבל חיזוק בעבודת ה' ממני, תלמידו הקטן והפשוט?

הרב קופמאן שליט"א השיב לשאלתי: "כאשר אני רואה את תלמידי ממשיכים להפיץ את התורה הקדושה ולקרב אנשים רחוקים

לעבודת ה', הדבר נותן לי חיזוק גדול". ולאחר מכן הוסיף והקשה: "מדוע הקב"ה נתן בידי עם ישראל, בני בשר ודם, את התורה הקדושה הכוללת הלכות רבות, איסורים רבים וגדרים? מדוע העניק לנו את התורה המעמידה אותנו בפני ניסיונות כה רבים? וכיצד דורש מאיתנו הקב"ה לקיים את כל דברי התורה כולה?" כך שאל מורי ורבי, ומיד השיב:

"אלא, כשם שכלי שיש לו 'בית קיבול', כלומר כלי שיש מקום להכניס לתוכו דברים, הרי כל מה שייכנס לתוכו לא יישפך החוצה, ועוד ניתן יהיה להעביר ממנו לכלים אחרים - כך הוא האדם המשמש 'בית קיבול' לדברי התורה, אם האדם חפץ בתורה ועמל בה, הוא קונה לעצמו את דברי התורה והם נשארים בקרבו ומסייעים לו לקיים את כל ציווי התורה המרובים".

"ולאחר שהאדם ממלא עצמו בתורה ובמצוות והוא מקיים את ציווי התורה בדקדוק רב - אז יש בכוחו להשקות מתורתו גם לאחרים". "זהו עניין 'קירוב רחוקים' - שהאדם ייתן לאחרים מהתורה שהוא יגע בה לעצמו, וישפיע בצדקותו גם על הזולת שיתקרבו לבורא יתברך ולתורתו. ואז נפתרת התמיהה על כך שהקב"ה נתן לנו את התורה שקשה לקיימה, כיון שעם רצון אמיתי והשתדלות מצד האדם - התורה קיימת בו ושופעת ממנו ובאפשרותו לחלוק ממנה גם לאחרים".

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

מנהג ישראל לאכול דגים בסעודות השבת.

בטעם המנהג מכיון שמצאנו במעשה בראשית שלשה ימים רצופים שנאמרו בהם ברכה: ביום החמישי לדגים, ביום השישי לאדם וביום השביעי לשבת. ובכדי לזכות בברכה המשולשת נהגו לאכול דגים.

עוד טעם לפי שהדג אין לו עפעפיים ועינו פתוחים, ורמז יש בזה שהשי"ת עיניו פקוחות אל יראיו להשיח עליהם ברחמים גדולים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויהי דבר ה' ואתה בן אדם". (יחזקאל כ"ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה הנביא יחזקאל צועק חמס על חטאיהם של עם ישראל שהיו בזמנו, שהוא מענין הפרשה שבה מוזהרים ישראל שלא לעשות תועבות כתועבות הגויים.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אין מקום לקנאה

עוד יש מעלה גדולה וקדושה המסתעפת משמירת הלשון, והיא מדת השלום. כידוע שעל ידי שמירת הלשון, מסיר מעל עצמו קנאת אנשים, וכל אחד יאהבנו וימסור לו סודותיו ולא ידברו עליו לעולם. והוא מידה במידה, כמו שכתוב בשם האר"י ז"ל.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

היצר מטשטש את הראיה

"ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הכפרת אשר על הארן ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת". (ויקרא יז, א)

בספר מלכים מובא סיפור על נעמן שר צבא ארם שלקה בצרעת, ושפחתו היהודיה אמרה לו ללכת אל אלישע הנביא שיברכו ברפואה שלמה. נעמן שר הצבא שמע לדברי שפחתו ובא לפני אלישע הנביא, אלישע אמר לו ללכת לטבול בנהר הירדן שבע פעמים ויזכה להיטהר מצרעתו. בתחילה נעמן לא הסכים לקבל את דברי הנביא והלך בקצף גדול, אך כעבור זמן, חמתו שכחה והסכים לקבל עליו את דברי הנביא אלישע. ומסופר שלאחר שנעמן טבל בירדן שבע פעמים, הוא זכה להיטהר מצרעתו. נעמן שר הצבא חיפש לשלם טובה לאלישע הנביא, ואמר לו "הנה נא ידעתי כי אין א-להים בכל הארץ כי אם בישראל ועתה קח נא ברכה מאת עבדך". אלישע הנביא סרב לקבל תגמול מאת המלך ושלחו לשלום.

לאלישע הנביא היה שמש בשם גיחזי, וכשראה גיחזי שהנביא לא רצה לקחת מתנות מנעמן שר צבא מלך ארם, הוא החליט לרוץ אחר מרכבתו ולבקש לעצמו מתנות בערמה, באומרו "הנה עתה זה באו אלי שני נערים מהר אפרים מבני הנביאים תנה להם ככר כסף ושתי חליפות בגדים". נעמן שמח להשיב טובה לאלישע הנביא ובחושבו שגיחזי בא בשליחות אדונו, ומיהר לשלם את אשר ביקש. כשנודע לאלישע הנביא שגיחזי ביקש טובה לעצמו בערמה, מיד קיללו "וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם", ואכן קיללתו נתקיימה וגיחזי יצא מלפניו מצורע כשלא.

ועולה התמיהה כיצד ניתן להסביר את הדבר שגיחזי פעל בערמה בניגוד לדעת הנביא וביקש טובה לעצמו, הרי גיחזי לא היה טיפש, ולבטח ידע שאלישע הנביא ידע לבסוף על מעשהו, וכיצד לא פחד שקלונו יתגלה ברבים.

ונראה לבאר שזוהי למעשה פעולתו של היצר הרע המעוות אף עיני חכמים, ובדרכים עקלקלות מושך את האדם לעשות פעולות לא הגיוניות שלבטח לא היה חפץ לעשותן. אך בשל כוחו הרב של היצר הרע, לעיתים האדם נופל ברשתו מבלי לשים לבו לדבר, ואף במקרה זה, גיחזי פעל את פעולתו מתוך עיוורון מוחלט מבלי לחשוב על התוצאות של מעשהו. וזוהי דרכו של היצר הרע, לטשטש את ראייתו של האדם על מנת שלא יוכל להבחין בתוצאות מעשיו, ומצד שני להדגיש לו את ההווה, כמה הנאה ותענוג יש לו בעשיית המעשה, כך שהאדם יתמקד בהנאתו הרגעית מבלי לחשוב על מבחן התוצאה.

ולאור זאת נראה לומר שהקב"ה אמר למשה לצוות על אהרן שלא יכנס אל הקודש פנימה בכל עת שיחפוץ, למרות שאין להעלות על הדעת שאהרן יחטא בחטא זה. וציווי זה בא לעוררנו על כוחו הגדול של היצר הרע שאין סוף לתחבולותיו ותכסיסיו בכדי להפיל את האדם הצדיק ברשתו. וכבר אמרו חז"ל שכלל שהאדם גדול מחברו, יצרו הרע גדול בהשוואה, ולא ניתן לתאר את הניסיונות והקשיים בהם עומדים הצדיקים בעבודתם הרוחנית. והגם שלמראית עין נדמה לנו שלצדיק אין כל התמודדות פנימית ועבודה על המידות, ההיפך הוא הנכון, דווקא מדרגתו הגבוהה של הצדיק - דורשת ממנו התגברות גדולה יותר ומלחמה מתמדת נגד היצר הרע שאינו רואה בעין יפה את מדרגתו הגבוהה בעבודת ה'.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

זוכה לראות בישועה

"איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו". (ויקרא יז, ג)

ישעיה אמר (ישעיה 10) "שוחט השור מכה איש". מי שהוא גונב שורו של חברו ושוחטו, כאלו לבעליו הוא שוחט. דבר אחר: "שוחט השור מכה איש". עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות, ועבודה בבכורות. משהוקם המשכן נאסרו הבמות, ועבודה בכהנים.

אמר הקדוש ברוך הוא: מי שהוא מקריב שור חוץ מאהל מועד, כמכה איש - כאלו נפש שוחט, שנאמר "דם יחשב לאיש ההוא דם שפר". וכל מי שהוא שוחט במשכן - יכבדני, שנאמר (תהלים ג) "זובח תודה יכבדנני", ומה שכר אני פורע לו? כשאביא הישועה לישראל - הוא זוכה לראות בה, שנאמר "ושם דרך אראנו בישיע א-להים".

(מדרש תנחומא)

סיבת המוות

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימתו". (ויקרא יז, א)

בארבע מקומות הוא מזכיר מיתתן של בני אהרן ומזכיר סורחנן.

וכל כך למה? להודיעך שלא היה בידם אלא עון זה בלבד.

אמר רבי אלעזר המודעי צא וראה כמה היא קשה מיתתן של בני אהרן לפני הקדוש ברוך הוא שבכל מקום שהוא מזכיר מיתתן של בני אהרן - ומזכיר סורחנן.

וכל כך למה?

כדי שלא ליתן פתחון פה לבאי העולם, שלא יהו הבריות אומרים מעשים מקולקלין היה להם בסתר שעל ידי כן מתו.

(פסיקתא דרב כהנא)

תורה מכפרת

"דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר אשר צוה ה' לאמר". (ויקרא יז, ב)

צפה הקדוש ברוך הוא שביית המקדש עתיד ליחרב, ואמר הקדוש ברוך הוא: כל זמן שביית המקדש קיים ואתם מקריבין קרבנות לתוכו מתכפר עליכם, אין בית המקדש קיים במה מתכפר עליכם?

התעסקו בדברי תורה, שהן משולין בקרבנות והן מכפרין עליכם, שנאמר "זה הדבר". וכן הנביא אומר "קחו עמכם דברים" (הושע יד ג).

(מדרש תנחומא)

פלגי מים

כמהמשך טבעי לפרק האחרון שבו עסקנו בכוחה הגדול של האמא היהודייה בחינוך הילדים והצלחתם, בחרנו לצטט כאן סיפור חיים עוצמתי שמגולל קמילה וצמיחה של נער שהודות לחכמתה של אמו, זכה לעלות על דרך המלך.

הסיפור והמסר המקופל בו, מצוטט מתוך הספר 'לאהוב' של היועץ החינוכי הרב יצחק רבי שליט"א ובאדיבותו:

הייתי ילד קשה, לא קל בכלל, עד כדי כך שאימי התבטאה ואמרה: יכולתי לגדל עשרה ילדים רגילים באותה אנרגיה שהוצאנו עליך. אמנם יש להם כיום נחת גדולה ממני, אך אני מודה שגרמתי קושי רב להורי בעת ילדותי, הייתי ילד אמצעי בין האחים, אך יוצא דופן מובהק, נולדתי עם טמפרמנט אחר. חבל שאז לא היו את הכלים לאבחון וטיפול כמו שיש היום, הייתי יכול לחסוך מעצמי מיליוני גערות, גדילה עם אגו פגוע והמון תסכולים, לכל הסביבה הייתי חוסך בלבולי מוח וכאבי ראש, ולהורי הרבה כאבי לב ועוגמת נפש.

כך או כך, רע במהותי לא הייתי, אך ילד קשה הייתי. בילדותי הארוכה אמרו עלי: 'מנהיג', 'שובב', 'יתבגר', 'זקוק לעזרה', 'לא לומד', 'עצלן', 'פגע רע', 'מה יהיה איתך', בגיל שתיים עשרה כבר זרקו אותי מהכיתה, לא הייתי כלל ילד טיפוש, אדרבה הייתי חכם, הייתה לי לשון חדה, הגנתי על החלשים, הם העריצו אותי, החזקים פחדו ממני, הייתי אוהב לעזור הרבה, אהבו אותי כולם.

גדלתי ונכנסתי לשיבה, אך גם שם כעבור תקופה קצרה זרקו אותי, היום אני נושק לגיל הארבעים, ואני אומר בפה מלא, לא הייתי עצלן, ולא מרדתי באף אחד, אבל לא הצלחתי במסגרת שגרתית.

בקיצור, חיי כילד ואחר כך כבחור, היו סחרחורת איומה של טעויות, רצונות טובים שהתקלקלו, שגיאות אימות והמון כעס ותסכול.

שידוך קיבלתי, כמובן מבית הרוס, זאת הייתה בחורה שחשוב היה שתקבל בית חם, והיא נאלצה להסכים להתארס עם

המשוגע הישיבתי. הורי לחצו שאנשא, העיקר שאתחיל חיים אחרים. יש לי אשה נפלאה בכל המובנים, והלוואי שכולם יהיו מאושרים כמונו, אשת חיל אמיתית, היא קיבלה אותי כמות שאני...

וזה היה הפתח לחיים חדשים, הקפדתי על קביעות עיתים לתורה, דף יומי, תפילות במניין, והתעסקתי לפרנסתי במלאכת שיווק מוצרים שונים. חייתי חיים של רוגע, אף אחד לא אמר לי מה לעשות, אני ניהלתי את חיי, התפרנסתי בכבוד, אשתי גם עבדה, וחיינו חיי אושר ועושר, נולדו לי ילדים נפלאים ברוך ה'.

וכאן אני ממשיך לעיקר הסיפור! אחרי כל מה שאתם יודעים עלי, בוודאי תופתעו לשמוע שהיום אני בעל מקצוע אחר לגמרי, אני משגיח בישיבה!

כן, דווקא משום שחיי היו כל כך פתלתלים, דוקא משום שהכרתי את כל המקומות הנמוכים, הרגשתי שיש בידי לעזור, ולכן הגשתי את מועמדותי לתפקיד. ראש הישיבה פקח עלי זוג עיניים גדולות, אך אני סיפרתי לו את כל קורותי בקצרה, ואמרתי לו שאני חושב שמשגיח צריך להכיר את מה שבחורים שונים עוברים.

מי שכל חייו הלך בתלם, לא ממש יכול לזהות את תהומות הכאב שבחור צעיר יכול להגיע אליהם, ואני חש שיש לי שליחות לעזור להם, וכך נכנסתי והייתה לי סייעתא דשמיא גדולה, היום כולם קוצרים את הפירות.

אני רוצה לפרוס בפניכם את אחד הפטנטים החשובים ביותר שעזרו לי לשרוד את ימי בחרותי וילדותי, ושעזרו לי לעזור לאחרים, ואם תשכילו להשתמש בו אתם הקוראים, תרוויחו! הוא מתאים לכל מצב, גם לילדים השגרתיים בחיים, ואף למצבים המחייכים של החיים, והוא: מכתבים, פתקים, מילים כתובות מהלב!

בימים הכי קשים שלי, בימים שבהם אף אחד לא יכול היה לדבר איתי מרוב כעס, אמא שלי התכתבה איתי; הייתי מוצא בכל בוקר מתחת לכריתי פתק או מכתב, לפעמים רק שלוש מילים: "אני אוהבת אותך", לעיתים רק שתיים: "יום נהדר", בתוספת כמה עדשים משוקולד, ולעיתים מכתב בן עמוד כתוב בדמעות ומכל הלב.

גם כשהיא הייתה כועסת עלי, היא כתבה: "עוד נראה ממך הרבה נחת", "אתה עוד תהנה מעצמך", לפעמים גם מחמאות שזורות: "אני רואה שהשתדלת, למרות

שהתוצאה הייתה כל כך נוראה". לעיתים היא כתבה לי משפטים קצרים הטומנים בחובם בתמציתיות גדולה - הדרכה והכוונה לחיים, הרגשתי בזה את הלב, את האהבה הגדולה, כמה עידוד קיבלתי מזה, כמה זה חיבר אותי, תמיד היא כתבה את האמת מקירות ליבה, ומשאירה צידה לדרך. לפעמים היא השאירה לי ממתק וכתבה עלי: "שימתיק לך רגעים קשים".

רק כשבגרתי יכולתי להבין כמה הושקע במכתבים האלו, אפשר היה לזהות את האהבה מכל משיכת דיו.

יכולתי לדעת, שגם אם על פני השטח הכל נראה אבוד, החיים שלי מקולקלים והרוסים, והלוואי שלא נבראתי משנבראתי, שום דבר לא אבוד; אני אוהב, אני חשוב, אני עוד אצליח, אפילו אמא שלי שמרוב שהיא כועסת לא מסוגלת לדבר איתי, חושבת שעוד יהיה לה נחת, סימן ששום דבר לא אבוד, גם אם הוא נראה כרגע כך.

את השיטה הזו העברתי הלאה, אני כותב פתקים לילדים שלי, דברים שלפעמים קשה להגיד, או דברים שמחממים את הלב ואין את הסיטואציה המתאימה להגיד אותם בפורום המשפחתי, אני עושה זאת בתקשורת של יונת דואר, מתחת לכרית, או בתוך הקלמר, בתיק האוכל, או בין דפי מחברת היומן, וזה עובד, מי כמוני יודע.

את השיטה העברתי גם לשיבה, אני כותב מכתב ובו הסבר אישי לתלמיד במילים אוהבות, מדוע חשוב כל כך שיקום בזמן, חשוב לו ולא לי, לחיים שלו. אני קונה המון ניירות מאוירים ומצוירים, מטבעות שוקולד ליום מתוק. כל זה משפיע, זה עובד!

כשאני כותב לבחור שלא פותח גמרא שאני מבקש שיזמין אותי לסיום המסכת הראשון שהוא יעשה, ואני יודע שכעת הוא בקשיים מכל מיני סיבות, גם בגלל שיצר הרע עכשיו יותר חזק ממנו, אבל על הסיום מסכת שהוא יעשה, אינני מוותר.

אני כותב מילים של קרבה, של תקווה, ותדעו: הילדים שלי קוראים את הפתקים, כמו גם התלמידים שלי. אני יכול להעיד שאף אחד מהם לא זרק אותם, ויש הרבה שאני יכול להעיד שהם הצילו אותם, אני דוגמא לאחד מהם!